

Het durven aanvaarden van begeleiding strekt soms tot openheid
Door: Riet Brusselaars

Hiermee zou ik een kleine tegenwerping willen maken op de stelling van Dan Kish dat elke geleide stap een gemiste kans is. Als onder een geleide stap het betuttelende helpen wordt verstaan, heeft hij wat mij betreft gelijk. Als je er een kick van krijgt om alles per se alleen te willen doen, is er ook wat voor te zeggen.

Ik bezoek sinds enkele maanden een sportschool. Ik heb er mijn weg aardig gevonden. Het gebouw is klein en de sfeer is gemoedelijk. Gezien mijn dubbele beperking ben ik best trots dat ik zo ver ben gekomen.

Op die bewuste maandagavond verzijn ik allerlei smoesjes om niet te hoeven. Moe? Kan niet, ik heb niks gedaan. Het centrum wordt momenteel verbouwd en die verbouwing lijkt een meerjarenplan te worden. Hierdoor is het een toer om boven te komen. Bij de trap ontbreekt de leuning en sommige treden sluiten niet goed aan. Daar heb ik een punt, denk ik. Maar ik heb het hart niet om af te bellen. Op de afgesproken tijd meldt mijn sportmaatje – die ook een stok achter de deur nodig heeft - zich. Ik ben blij als haar stok te mogen fungeren. Tijdens de autorit die zo'n 20 minuten duurt, nemen we de week door. Tijdens het omkleden – dat in een alternatieve ruimte moet gebeuren – zetten we ons gesprek voort. Dan samen de trap op. We mopperen even gezellig. Zij over de rotzooi van de verbouwing, ik over de ontoegankelijkheid maar de humor neemt al snel de overhand.

Na de les vraagt mijn maatje aan de instructrice – een aardige jonge vrouw met veel inzet – of ze haar wil helpen mij veilig naar beneden te loodsen. Ik wil gaan sputteren. Dan zegt mijn maatje dat ze mij geen ongeluk toe wenst, maar zichzelf evenmin. Omdat elke ongeleide stap in dit geval een gemiste tree betekent geef ik me gewonnen. Beide dames leggen hun hand onder mijn elleboog voor het geval ik mijn evenwicht zou verliezen maar laten mij wel zelf de trap aftasten. Tot mijn verrassing merk ik dat het goed voelt. Je bent een van ons, je hoort erbij. We ondersteunen je waar nodig. Deze scène zal ik in moeilijke momenten nog vaak in mijn herinnering oproepen. Wanneer ik de trap koste wat het kost alleen had willen nemen, was blijven mopperen over de ontoegankelijkheid of erger nog, thuisgebleven, was dit voor mij op meerdere fronten een gemiste kans geweest.